

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 157/2015
24.12.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судије Бранка Станића, као председника већа, судије Гордане Ајншпилер-Поповић и судије Браниславе Апостоловић, као чланова већа, у правној ствари тужиоца Стечајна маса стечајног дужника И.-м. АД из Н.П., улица ..., кога заступа пуномоћник адвокат У.М. из К., против туженог Републички фонд за пензијско и инвалидско осигурање Београд, ... и умешача на страни тужиоца Д.Х., Г.Ј., Ј.М., К.И.1, Л.Е., М.Х., С.Б., В.Р., К.М., К.И.2, Г.И. и В.М., сви из Н.П., ради дуга, у поступку по ревизији Д.Х. умешача на страни тужиоца против пресуде Привредног апелационог суда Пж 6400/14 од 04.03.2015.године, на седници већа одржаној 24.12.2015.године, доноси

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија Д.Х. умешача на страни тужиоца изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 6400/14 од 04.03.2015.године.

Образложење

Првостепеном пресудом у ставу један изреке укинута је у целости решење о извршењу Привредног суда у Краљеву Ив бр. 4810/04 од 12.07.2004.године. Ставом II изреке делимично је усвојен тужбени захтев и обавезан је тужени да тужиоцу на име дуга плати износ од 726.267,60 динара са каматом по закону о затезној камати почев од 24.09.2005.године до исплате. Ставом III изреке одбијен је захтев као неоснован преко наведеног досуђеног износа са припадајућом каматом, а ставом IV изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 166.250,00 динара.

У поступку по жалби Привредни апелациони суд је пресудом Пж 6400/14 од 04.03.2015.године, одбио као неосновану жалбу тужиоца и жалбу умешача на страни тужиоца Д.Х. и потврдио пресуду Привредног суда у Краљеву II бр. 448/12 од 19.02.2014.године.

Против другостепене пресуде умешач на страни тужиоца изјавио је ревизију, побијајући одлуку Привредног апелационог суда Пж 6400/14 у целости из разлога погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао ревизијом побијану другостепену пресуду на начин прописан чланом 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 од 28.09.2011.године и „Службени гласник РС“ бр. 55/14) и одлучио да ревизија умешача није основана из следећих разлога:

Ревизијом побијана пресуда није захваћена битном повредом из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на које се у ревизијском поступку пази по службеној дужности.

Предмет тужбеног захтева је дуг туженог према тужиоцу по основу рефундирања на име исплаћене разлике зарада бивших запослених радника тужиоца, а које се односе на усклађивање висина инвалиднина.

Нижестепени судови су утврдили да је пресудом Општинског суда у Новом Пазару усвојен захтев тужилаца (у овој парници умешача на страни тужилаца), па је тужилац обавезан да својим радницима на име новчане накнаде плати износ од 11.280.131,00 динар са припадајућом каматом. Решењем Привредног суда у Новом Пазару отворен је поступак стечаја над ДП И.м. дана 23.09.2005.године, а радници који су били тужиоци у означеном поступку и који се у овој парници појављују као умешачи поднели су пријаве потраживања у износу који је дефинисан наведеном пресудом. У поступку стечаја оспорено је пријављено потраживање, па су стога у поступку по тужби за утврђење оспореног потраживања у предмету П бр. 132/066 од 29.06.2006.године исходовали пресуду на основу признања којом је утврђено основаним потраживање тамо тужилаца, у овој парници умешача према овде тужиоцу АД И.м. у стечају из Н.П. у укупном износу од 11.280.131,00 динар, а са појединачно дефинисаним износима у односу на сваког од тужилаца и са припадајућим каматама. У решењу о главној деоби стечајне масе И.м. АД из Н.П. (решењем Привредног суда у Краљеву Ст 5/10 од 07.05.2010.године) у четвртном исплатном реду, у који су сврстана потраживања која су била предмет спора, одређено је намирење поверилаца у проценту по 42,65% у односу на утврђена потраживања. Имајући у виду да се у овој парници тражи рефундирање износа на име неусклађених инвалиднина од туженог, то је путем вештачења нижестепени судови-првостепени суд утврдио да је обавеза туженог дефинисана да даном отварања стечајног поступка по одлуци Општинског суда у Новом Пазару од 03.02.2004.године 12.272.199,99 динара, а према другој варијанти вештака обавеза туженог је мања, јер Републички фонд за пензијско и инвалидско осигурање није издао решење о усклађивању инвалиднине за сваку спорну годину из разлога што овде тужилац, предузеће И.м. није достављало податке о исплаћеним зарадама радника нити је подносило обрасце М4 у које се уносе подаци о исплаћеним зарадама радника, односно нису били ни уплаћени социјални доприноси све до 2003.године, а што је онемогућавало Фонд ПИО да изврши према достављеним подацима обрачун својих обавеза, односно донесе решење о усклађивању накнаде по основу инвалиднине и утврди висину разлике између зараде коју би инвалиди рада треће категорије остварили на ранијим пословима пре оглашавања за инвалиде рада и исплаћених зарада. Ове податке правни претходник тужиоца достављао је на законом прописани начин кроз поднете обрасце М4 тек од 2003.године, па је од тада и вршен годишњи обрачун износа инвалиднине уз обрачун и законске затезне камате за период од 01.01.2004.године до дана отварања поступка стечаја

23.09.2005.године, те је укупно неисплаћени износ на име инвалидности са обрачуном камата до отварања стечаја за спорни период за све појединачне раднике умешаче увећане за потраживања К.Ј. и М.А. по основу делимичне пресуде Привредног суда у Новом Пазару, према утврђењу вештака износ од 726.267,60 динара. У односу на наведени износ донета су решења Фонда ПИО и иста су постала правноснажна.

Тиме се суштински спор свео на правно питање да ли тужилац има права на регресни захтев којим од Фонда ПИО захтева исплате неисплаћених разлика зарада и за период у коме није достављао у складу са својим законским обавезама тражене податке о исплаћеним зарадама на прописаним обрасцима, те због тога и нису доношена одговарајућа решења ПИО Фонда или је по правноснажним пресудама он према радницима дужник наведених досуђених износа, али у односу на Фонд ПИО нема право да потражује регрес, с обзиром да није достављао податке на основу којих би се могли донети одговарајућа решења надлежног фонда и извршити обрачун и регресна исплата означених износа.

Првостепени суд је налазећи да се ради о регресној тужби применом члана 26. Закона о пензијском и инвалидском осигурању којим је прописано да новчану накнаду због мање зараде на другим одговарајућим пословима исплаћује послодавац приликом исплате зараде, с тим што ће Фонд послодавцу надокнадити износ средстава настао исплатом накнаде у року од 5 дана од дана достављања уредног захтева за рефундацију средстава, а имајући у виду обрачун налаза вештака усвојио тужбени захтев у делу износа од 726.267,60 динара које се односе на период од 01.01.2004.године до дана отварања стечаја и обавезао туженог да на основу рефундирања исплати тужиоцу наведени износ, док је за више тражени износ односно за период пре означеног нашао да се нису стекли законски услови да Фонд ПИО обрачуна и донесе решење о усклађивању инвалидности за сваку спорну годину управо из разлога што сам послодавац није достављао податке о исплаћеним зарадама радника нити је подносио М4 обрасце у које је уносио податке о исплаћеним зарадама радника, па стога и нису били уплаћени ни социјални доприноси од стране послодавца, и није основан захтев за исплату разлике зараде за наведени период, те је стога тужбени захтев у том делу одбио. Овакво становиште првостепеног суда прихватио је и другостепени суд у поступку по жалби тужиоца и жалбама умешача на страни тужиоца Д.Х. и потврдио такву првостепену одлуку.

Врховни касациони суд прихава у потпуности резонување и закључивање нижестепених судова у погледу доношења одлуке о основаности тужбеног захтева, као правилно и законито.

Иако је правноснажним судским одлукама утврђено потраживање радника у односу на правног претходника тужиоца- њиховог послодавца над којим је отворен поступак стечаја, односно у односу на сада стечајног дужника наведене пресуде стварају само обавезу да се наведена правноснажно утврђена потраживања узму у обзир при доношењу решења о главној деоби, те иста измире радницима-бившим запосленима у складу са правилима стечајног поступка. Наведено међутим не ствара аутоматски и обавезу ПИО Фонда да изврши рефундацију укупних средстава тужиоцу с обзиром да за период до краја

2003.године тужилац није доставом адекватне документације и уплатама социјалних доприноса омогућио да се донесу решења ПИО Фонда која би као управни акти постала коначна, а потом и успоставила обавезу ПИО Фонда да по истима поступи и исплати, односно рефундира исплаћене износе послодавцу.

Из наведених разлога, на основу члана 414. Закона о парничном поступку одлучено је као у изреци ове пресуде.

**Председник већа-судија,
Бранко Станић,с.р.**